

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 11C/17/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714212700
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Káčeriková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5714212700.7

Rozhodnutie

Okresný súd Martin pred samosudkyňou JUDr. Alenou Káčerikovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava proti odporcovi: O. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXXX/XX, T., O.Č.. XX I. H., A., A., D. W., v konaní o zaplatenie 7.296,95 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 6.375,23 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne

zo sumy 76,81 Eur od 11.10.2011 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.11.2011 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.12.2011 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.01.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.02.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.03.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.04.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.05.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.06.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.07.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.08.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.09.2012 do 04.11.2012

zo sumy 76,81 Eur od 11.10.2012 do 04.11.2012

a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.375,23 Eur od 05.11.2012 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa z a m i e t a .

III. O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na Okresnom súde Martin dňa 25.09.2014 sa navrhovateľ EOS KSI, s.r.o. domáhal zaplatenia sumy 7.296,96 Eur s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 11.10.2010 do 04.11.2012 vo výške 179,41 Eur, ročným úrokom z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 7.296,95 Eur od 05.11.2012 do zaplatenia a trov konania vo výške zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia.

Ako dôvod podania návrhu navrhovateľ uviedol Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretú dňa 11.09.2008 medzi právnym predchodcom navrhovateľa - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a odporcom, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 145.000,-Sk.

Aktívnu legitímáciu na podanie návrhu odôvodnil navrhovateľ tým, že dňa 27.09.2012 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako postupníkom, predmetnom ktorej bol odplatný prevod pohľadávok na navrhovateľa, vrátane pohľadávky voči odporcovi.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a listinnými dôkazmi: návrhom navrhovateľa, zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretou dňa 11.09.2008, všeobecnými obchodnými podmienkami, dodatkom č. 7 k Všeobecným obchodným podmienkami, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 16.10.2012, výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 16.10.2012, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012, prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok SLSP č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.09.2012, pokusom o zmier zo dňa 27.08.2014 a zistil nasledovný skutkový stav.

Právny predchodca navrhovateľa uzavrel s odporcom dňa 11.09.2008 Zmluvu o úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky. Na základe predmetnej zmluvy sa navrhovateľ zaviazal poskytnúť odporcovi úver vo výške 4.813,12 Eur (145.000,-Sk). Odporca sa zaviazal navrhovateľovi splatiť poskytnutý úver vo výške 4.813,12 Eur a spracovateľský poplatok vo výške 122,78 Eur (3.699,-Sk), poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur (60,-Sk) mesačne a to všetko v 119 mesačných splátkach vo výške 76,81 Eur (2.314,-Sk), pričom splatnosť prvej splátky bola 10.10.2008, splatnosť každej ďalšej splátky bola dohodnutá vždy k 10-temu dňu v mesiaci s konečnou splatnosťou úveru 10.08.2018

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právny predchodca navrhovateľa a odporca medzi sebou uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere, ktorej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky. Na základe predmetnej zmluvy boli odporcovi poskytované finančné prostriedky formou úveru, teda ide o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa dlžník zaväzuje vrátiť veriteľovi za dohodnutých podmienok.

Vzťah medzi navrhovateľom a odporcom súd posudzoval ako spotrebiteľský, a to s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Právny predchodca navrhovateľa ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného poskytovanie úverov a pôžičiek. Odporca v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd preto posudzoval plynutie premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka s poukazom na spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy. Podľa názoru súdu spotrebiteľský úver nie je subtypom zmluvy o úvere, pretože to vyvracia legálna definícia spotrebiteľského úveru, ktorá znie: „spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme“, čím zákonodarca pod tento pojem zahrnul napr. aj pôžičku, ktorá je inštitútom občianskeho práva. Z toho podľa názoru súdu vyplýva, že nie je logické považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako subtyp zmluvy o úvere, ak poskytnutie finančných prostriedkov by malo charakter pôžičky či nájmu, aj keď s tým sa väčšinou v praxi nestretávame, ale je potrebné vychádzať z legálnej definície tohto pojmu ako celku. Z uvedeného vyplýva, že nemôžeme rozdeliť spotrebiteľský úver pod 2 rôzne všeobecné právne predpisy (nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch je lex specialis), keď ide o jeden pojem, a preto na všeobecnú úpravu pri tomto zmluvnom type by sa mal aplikovať všeobecný predpis podľa povahy účastníkov, a nie podľa označenia zmluvy o úvere ako osobitného zmluvného typu Obchodného zákonníka (absolútneho obchodu). Na zdôraznenie toho, že táto zmluva je občianskoprávnou zmluvou bolo do zákona č. 129/2010 Z.z. ako nového zákona o spotrebiteľských úveroch vložené znenie § 1 ods. 8, podľa ktorého „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov, pričom osobitnými predpismi sa rozumejú zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a Zákon č. 186/2009 Z.z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom tento výpočet je taxatívny, keďže pred tým nie je uvedené slovko napr.. Subsidiarita Občianskeho zákonníka je taktiež zdôraznená aj v samotnej dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010. Obchodný zákonník a jeho časť týkajúca sa záväzkov by sa tak mala vzťahovať iba na zmluvy o úveroch, ktoré sú spod režimu

spotrebiteľských úverov vyňaté ako napr. hypotekárny úver, ... (§ 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch)

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 11C/17/2015- 66 zo dňa 23.04.2015 tak že, v časti návrhu navrhovateľa, v ktorej žiadal zaplatenie splátok poskytnutého úveru, splatných odo dňa 11.10.2011 vrátane do konečnej splatnosti poskytnutého úveru a sumy nevrátenej časti poskytnutého úveru, považoval súd za právne opodstatnený a v tejto časti návrhu navrhovateľa na začatie konania vyhovel. Spolu s uvedeným nárokom priznal súd navrhovateľovi aj nárok na úroky z omeškania z týchto splátok a nevrátenej časti, a to odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti. Vo vzťahu k splátkam poskytnutého úveru, splatným odo dňa 11.10.2010 do 11.09.2011 vrátane, bol návrh na začatie konania podľa súdu podaný po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, nárok na zaplatenie týchto splátok je premlčaný, súd ho preto navrhovateľovi nemohol priznať a jeho návrh na začatie konania v tejto časti zamietol. V návrhu na začatie konania si navrhovateľ uplatnil nárok na úrok z omeškania ako vyčíslený úrok z omeškania ku dňu 04.11.2012 a úrok z omeškania nevrátenej časti poskytnutého úveru od 05.11.2012 do zaplatenia. Súd priznal navrhovateľovi nárok na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania len zo splátok splatných do 04.11.2012 a zo sumy nevrátenej časti poskytnutého úveru, ktorý mu priznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca aj navrhovateľ. Navrhovateľ namietal, použitie 3 ročnej premlčacej doby pri posudzovaní premlčania uplatnenej pohľadávky. Odporca uviedol, že poskytnutý úver bol zosplatený v roku 2009 a celý uplatnený nárok navrhovateľa je premlčaný. O odvolaniach účastníkov konania rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 11Co/279/20145- 99 zo dňa 27.08.2015, a to tak že rozsudok prvého stupňa zrušil. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia krajský súd uviedol, že okresný súd dostatočným spôsobom nevykonal dokazovanie a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodnil.

Okresný súd následne doplnením dokazovania odstránil vytýkané nedostatky tohto dokazovania a dospel k nasledovným záverom.

Súd na právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom aplikoval ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, a to nielen príslušné ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti okresný súd uvádza, že v oblasti ochrany spotrebiteľa, teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice, ktoré smerujú k ochrane spotrebiteľa, pričom prevažnú väčšinu smerníc Slovenská republika preniesla do svojej legislatívy už pred vstupom do Európskej únie (napr. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb. Aj keď ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromno-právna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13/EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, i keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho či Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zák. č. 102/2014 Z.z. definitívne vyriešila výkladové rozdiely tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo práve odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy a vzťahy s nimi súvisiace.

Na zdôraznenie správnosti právneho posúdenia veci súd dodáva, že je pravdou, že súdna prax v Slovenskej republike nebola spočiatku jednotná, pokiaľ išlo o právne posúdenie premlčania práv zo spotrebiteľných zmlúv. V súčasnosti sa však judikatúra v zásade zjednotila a ustálila na túto problematiku taký právny názor, aký zaujal okresný súd v napadnutom rozhodnutí (rozsudok NS SR zo dňa 21.4.2015 sp.zn. 3M Cdo 12/2014, zhodne 3 M Cdo 14/2014).

Na základe ustálenej súdnej praxe, teda súd konštatuje, že ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Súd rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenie práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, jeho premlčania alebo na inú zákonné prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Taktiež je potrebné zdôrazniť, že podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. mája 2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Rovnaký právny názor vyslovil Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 5Co/202/2015-84 zo dňa 29.09.2015

Na základe uvedeného, súd aj po opätovnom vykonaní dokazovania dospel k rovnakému záveru ako v zrušenom rozsudku a premlčanie uplatneného nároku navrhovateľa posudzoval za použitia 3 ročnej premlčacej doby.

Na posúdenie dátumu zosplatnenia poskytnutého úveru súd doplnil dokazovanie a vyzval účastníkov konania, ako aj právneho predchodcu navrhovateľa na vyjadrenie, kedy došlo k tomuto zosplatneniu a na preukázanie svojich tvrdení.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu 11.11.2015, právny predchodca navrhovateľa uviedol, že poskytnutý úver bol zosplatnený dňa 24.09.2012. Na preukázanie tejto skutočnosti nepredložil žiadne dôkazy.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 16.12.2015, odporca uviedol, že poskytnutý úver bol zosplatnený v roku 2009. Sám uviedol, že toto svoje tvrdenie nemá čím preukázať.

Podaním, doručeným tunajšiemu súdu dňa 25.1.2016, navrhovateľ uviedol, že má vedomosť o tom, že jeho právny predchodca pred postúpením svojich pohľadávok pristupuje k zosplatneniu poskytnutých úveroch, avšak toto zosplatnenie je vykonané len v jeho systéme a preto ho nepovažuje za účinné. Z uvedeného dôvodu sám pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti poskytnutého úveru a to už uvedenou výzvou zo dňa 16.10.2012, v ktorej odporcu vyzval na zaplatenie celej žalovanej sumy do 31.10.2012. Ďalej uviedol, že nevyhlásenie predčasnej splatnosti poskytnutého úveru vyplýva tiež z dokumentácie poskytnutej mu jeho právnym predchodcom, ktorej súčasťou nie sú žiadne listiny z ktorých by vyplývalo, že k tomu vyhláseniu došlo.

Podaním, doručeným doručeným tunajšiemu súdu dňa 18.04.2016, sa k dátumu predčasnej splatnosti poskytnutého úveru opätovne vyjadril právny predchodca navrhovateľa uviedol, že nie je schopný preukázať tento dátum, nakoľko všetku potrebnú dokumentáciu odovzdal navrhovateľovi.

Vychádzajúc z uvedeného a berúc do úvahy skutočností známe mu zo svojej činnosti sa súd stotožnil s vyjadrením navrhovateľa o tom, že jeho právny predchodca postupuje navrhovateľovi svoje pohľadávky vyplývajúce z úverových vzťahov bez toho, aby vyhlásil predčasnú splatnosť poskytnutých úveroch a to aj v prípade dlhodobého nesplácania týchto úverov zo strany dlžníkov, resp. k vyhláseniu predčasnej splatnosti týchto úverov pristupuje len vo svojom vlastnom systéme na účely postúpenia týchto pohľadávok navrhovateľovi. Súd nemohol prisvedčiť tvrdeniam odporcu, nakoľko svoje tvrdenie o zosplatnení úveru v roku 2009 žiadnym spôsobom nepreukázal.

Z hľadiska zásad dokazovania, uplatňovaných v občianskom súdnom konaní, sporové konanie, kde proti sebe stoja dve strany v postavení navrhovateľa a odporcu, je ovládané prejednacou zásadou. Podstata prejednacej zásady spočíva v tom, že procesná povinnosť tvrdiť skutočností, ktoré majú

význam pre rozhodnutie vo veci (t.j. povinnosť tvrdenia), ako aj procesná povinnosť navrhovať dôkazy na preukázanie týchto tvrdených skutočností (t.j. dôkazná povinnosť) je záležitosťou účastníkov konania. Splnenie dôkaznej povinnosti tým spôsobom, že procesná strana preukáže svoje tvrdenia, vedie k uneseniu dôkazného bremena, a teda k priaznivému výsledku sporu. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena, t.j. nepreukázania tvrdených skutočností, je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka konania, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze, t.j. neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti. Nesplnenie dôkaznej povinnosti ohľadom vlastných tvrdení v sporovom konaní má za následok procesnú zodpovednosť, ktorá sa prejaví zamietnutím žaloby.

V zmysle vyššie uvedeného súd považoval za preukázané, že pred postúpením pohľadávky jeho právneho predchodcu navrhovateľovi nedošlo k účinnému zosplatneniu poskytnutého úveru. K tomuto zosplatneniu došlo až na základe vyššie uvedenej výzvy navrhovateľa zo dňa 16.10.2012 a to ku dňu 31.10.2012. Ďalej súd uvádza, že navrhovateľ vo svojom návrhu na začatie konania uviedol, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo dňa 4.11.2012 a odo dňa nasledujúceho si aj uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania z celej žalovanej sumy. Súd však tento dátum nepovažoval za dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru, nakoľko z obsahu spisového materiálu, vrátane vyjadrení účastníkov konania nevyplýva, žeby ním bol. Pre úplnosť súd uvádza, že ak by aj bral tento dátum za dátum vyhlásenia predčasnej splatnosti poskytnutého úveru, nárok navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania tak ako si ho uplatnil by bol dôvodný. Odstránenie tohto rozporu nemá vplyv na dôvodnosť výšky nároku uplatneného v návrhu na začatie konania a priznaného vydaným rozsudkom.

Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech finančné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ust. § 2 písm. a), b), d) Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti; zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premičacia doba je 3 ročná, plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je povinný podľa tohto zákona platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Vychádzajúc z vykonaného doplnenia dokazovania súd dospel k rovnakým skutkovým a právnym dôvodom ako v zrušenom rozsudku, a preto navrhovateľovi priznal nárok na zaplatenie nepremičaných splátok poskytnutého úveru, teda splátok splatných po 23.09.2011 a sumy nevrátenej časti poskytnutého úveru, vrátane príslušného úroku z omeškania a vo zvyšku návrh na začatie konania zamietol, tak ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Čo sa týka trov konania, súd si vyhradil právo o týchto rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať písomne odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Martin na Krajský súd v Žiline, trojmo (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. v platnom znení; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).